

mentsforhold forbedrede. For da paa andre Puncter at bringe Udgiften ned, har man ment, i Analogi med, hvad der er sket for Hærens Vaaben, at kunne indstrænke Tjenestetiden for de værnepligtige. Det er kun med megen Betænkelse, man er gaaet dertil, men det haabes, at man ved til Gengæld at gøre Uddannelsen saa intensiv som muligt, dog skal kunne frembringe et nogenlunde fyldestgørende Resultat. At der snart sker noget paa dette Omraade, maa virkelig i højeste Grad anbefales, da det er nok som bekendt, hvilken Kalamitet det ved en Krigs Udbrud er, at Intendanturvæsenet staaar paa en daarlig Fod. Efter at have fremsat disse mere almindelige Bemærkninger, skal jeg for øvrigt med Hensyn til de enkelte Paragraffer henbise til de temmelig fylldige Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, og skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Som Marineminister har jeg først at fremsætte Forslag til Lov om ny forandrede Bestemmelser for Helsingørs og Dragør Lodserier. Det er ikke første Gang, at Tinget hører om disse 2 Lodserier. Det er nemlig en bekendt Sag, at Antallet af Lodsninger i Sundet i meget lang Tid har været i betydelig Nedgang. Maragerne dertil ere jo forskjellige. Dels indvirker her de ugunstige Forhold, hvorunder Skibsfarten i det hele taget ligger, dels den bedre Afmærkning og Belysning af Farvandet og dels vel ogsaa det, at Dampskibene for en stor Del have fortrængt Sejlskibene. Der har derfor allerede i 1890 og 1893 været Forslag fremme den ene Gang om at hjælpe Helsingørs Lodseri og den anden Gang om at hjælpe Dragør Lodseri. Dette er da sket paa den Maade, at Staten, fordi Antallet af Lodser var større, end det som Følge af Lodsningernes Antal behøvedes, den Gang overtog at pensionere 11 Lodser ved hvert af disse Lodserier, idet man ved saaledes at formindste Lodsernes Antal forøgede hver enkelt Part af Lodsningen. Man haabede derved, at de øvrige skulde kunne tjene det fornødne. Efter nogen Tids Forløb viste det sig imidlertid, at det var sket hermed alligevel, idet Lodsningernes Antal stadig aftog. Det har derfor i de senere Aar været nødvendigt at hjælpe Lodserne Aar for Aar ved at give en Bevilling paa Tilfølgbevilgningsskoven for det forløbne Lodsaar. Dette er jo imidlertid en højst uheldig Maade at hjælpe paa, og det har derfor længe været et Duffe fra Lodseriernes Side, at der igen kunde foretages en Reduktion af Lodsantallet, idet, som jeg bemærkede, Antallet af Lodsninger desværre er saa ringe, at der

ikke behøves et saa stort Antal Lodser som nu. Det er af disse Grunde, at dette Lovforslag er udarbejdet. Det gaar ud paa at nedsætte Antallet af Lodser ved Helsingørs og Dragør Lodserier, hvor der nu paa hvert Sted findes 30, til 22, altsaa indstrænke Antallet med 8, men hvad der er det væsentlige er, at Staten tillige skulde overtage Pensioneringen af disse 8, da Lodskassen selvfølgelig ikke har Midler til en saadan Pensionering, medens at vente med at reducere Antallet, indtil de gamle uddø, selvfølgelig ikke er meget heldigt, da en saadan Lov saa først vilde virke efter en Arrække og Stillingen for de yngre Lodser derved blev ringere. Der foreslaas derfor for det første, at Staten skal overtage Pensioneringen af 8 Lodser ved hver af disse Lodserier. Dernæst foreslaas der tillige en anden Ting, som ligeledes vil hjælpe Lodserne, og som man i og for sig anser for rigtig, nemlig at Staten overtager Lønningen af Lodsinpektorerne ved disse 2 Lodserier. Disse Lodsinpektorer lønnes nu med Dele af Lodsningen, nemlig med $1\frac{1}{2}$ fast Lodspart. Det, de have at leve af nu, er i det hele taget overmaade ringe, og som Følge deraf er det, man har foreslaaet, at de skulle lønnes som Kapitajner paa ældste Gage, da det i Almindelighed er Søofficerer i den Stilling, som saa disse Lodsinpektørposter. Foruden denne Lønning er der, for at deres Indtægter dog kunne være nogenlunde fyldestgørende, foreslaaet, at de skulle have 1 pCt. af Nettoudbyttet, hvilket vil beløbe sig til 4 à 500 Kr. om Aaret. I Genhold til Bestemmelserne i Godsloven, ere Lodserne hørte om dette Lovforslag, og Dragør Lodseri har tiltraadt det enstemmigt, Helsingørs Lodseri med stor Majoritet. Jeg skal hermed anbefale dette Lovforslag.

Det sidste Lovforslag, som jeg har den Ære at fremsætte, er Forslag til Lov om Pension til Navigationsstolebestyrer Schwarz. Bestyreren af Kjøbenhavns Navigationsstole C. G. F. Schwarz har fyldt 70 Aar. Han har fra 1845 virket som Lærer ved Skolen, fra 1856 som Bestyrer, og denne Stilling maa han nu fratænde til forfkomende April paa Grund af Alder og svækket Helbred. I den Anledning har han indgivet en Ansøgning om at saa Pension af Staten, hvilken Ansøgning er meget varmt anbefalet af Foreningen for Søfartens Fremme og af Navigationsdirektøren. Ministeriet tror at kunne anbefale ham til at erholde Pension paa Grund af den Betydning, han virkelig har haft for Navigationsvæsenets Udvikling her i Landet: haade som Lærer og som Forfatter af ikke saa nautiske Værker. Hans Lønning